

Цочо Бояджиев

АПОТЕОЗ НА МЕЛАНХОЛИЯТА

София, 2021

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на автора и на издателство „Изток-Запад“.

© Цочо Бояджиев, автор, 2021

© Цочо Бояджиев, фотография на корицата, 2021

© Издателство „Изток-Запад“, 2021

ISBN 978-619-01-0908-2

ЦОЧО БОЯДЖИЕВ

— АПОТЕОЗ НА —
МЕЛАНХОЛИЯТА

ЕПИЛОГ

Оттук

започва обитаема земя.

Спасени сме, защото другарувахме със птиците.

(Такива утешителни слова си казвах,

загледан в неизвестното

ОТВЪД.)

* * *

Утре ще бъде късно.
Ронят се, ронят се хълмове –
остри трохи в гърлото
на реки луди и къси.

Топлите стрехи на къщите
бавно в градините лягат.
Днес още бродим в лятото.
Утре ще бъде късно.

Утре ще бъде късно
за подвиг, любов и поезия.
Ще се стопи хълмът и лятото
в дворовете ще залезе.
Ще свети прощално сеното
в последните селски каруци.
Ще плува студена луна
над самотните кучета.

Толкова малко остана от лятото,
че го сравнявам с нокътя.
Страшно ми става.
Като топоволи сенки
се удължават нощите.
И тази тъничка нишка
утре ще се прекъсне.

Последният ден за истината.
Утре ще бъде късно.

ДИВ МЕД

Каква внезапна есен в мене странства!

И спирам суеверно сред леса.

Във чудеса не вярвах уж, а странно –

повярвах изведнъж във чудеса.

И мисълта ми, паяжинна нишка,

в извити клони тайнствено снове.

Див мед ли вкусих?

Изгрев ли измислих?

И ме люлеят птичи гласове.

* * *

Сняг вали – свят ми се вие.
Ослепявам от белота.
Белотата във шепи крие
ВСИЧКИ БИЛИ-НЕБИЛИ НЕЩА.

Детството ми с муцунка лисича
хитро-хитро се вглежда в мен.
Кого мразех? Кого обичах?
Бях ли тъжен? Или възхитен?

Как да стигна до светлото минало?
Сняг вали, не остават следи.
Сякаш никога не е имало
тъжни радости, смешни беди.

Сякаш в този миг някакво чудо
ме извайва от новия сняг.
А снегът, утре щом се събудим,
ще е стигнал до къщния праг.